

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4470/2023
15.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Весне Субић, Зорана Хаџића, Бранке Дражић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Д. Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2879/23 од 23.08.2023. године, у седници већа одржаној 15.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2879/23 од 23.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2879/23 од 23.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1655/2021 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиље од 27.08.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од означених датума па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог да се Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на страни туженог, као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 83.500,00 динара са законском затезном каматом почев

од дана наступања услова за извршење па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преседе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2879/23 од 23.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1655/2021 од 22.03.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне преседе донете у другом степену, тужени је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, благовремено изјавио ревизију.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

У овом спору, тужиља тражи да се тужени обавезе и на исплату разлике између исплаћене и минималне зараде. Нижестепени судови су одлуку о основаности захтева тужиље у побијаном делу донели применом одредбе члана 111. Закона о раду, о праву на минималну зараду која припада свим запосленима без обзира на то ко је њихов послодавац, као законски минимум којим се обезбеђује заштита и задовољавају егзистенцијалне и социјалне потребе. О праву на минималну зараду запослених у јавним службама, на које се примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, изјашњавао се и Уставни суд у поступку по уставној жалби (одлука Уж - 8873/2014 од 29.09.2016. године).

Следом изложеног, по оцени Врховног суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ни ради новог тумачења права, а ни у циљу уједначавања судске праксе. Тужени уз ревизију није приложио другачије одлуке које су донете у истоветним чињенично-правним споровима.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против преседе против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 15.03.2021. године, а побијани део правноснажне преседе очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић